

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1te August 1891.

40de Aargang.

Tale af Biskop O. F. Whitney,
holdt i Tabernaklet i Saltsostaden den 21de Juuli 1891.

Det er ikke almindeligt for Eldsterne i Israels, der ere kaldte fra Forsamlingen, naar Folket er samlet til Guds-dyrkelse, at udvælge en Tekst til at tale over. I Almindelighed stole de aldeles paa den Helligaand, som giver dem passende Ord at tale til de Forsamlede. Jeg, onser, ligeledes, at stole paa den Helligaand, og paa de Helliges Tro og Forbønner, men imidlertid onser jeg i Eftermiddag ogsaa at tage en Tekst, en, som jeg klippede fra en Avis for nogle Dage siden, fordi jeg tænkte at den muligvis vilde være god at gjøre Be-tragtninger over senere. Jeg vil læse den:

Nev. Dr. Richter, der ledede Grev von Moltkes Begravelses-Ceremonier, sluttede med at læse folgende Uddrag fra et Brev, som var skrevet af den gamle Soldat paa hans 80-aarige Fodselsdag:

„Min Livsvandring er omrent endt, men hvilken forskjellig Maalestok vil der ikke blive lagt for Bedommelsen

af vor jordiske Vandring i det Til-kommende. Ikke Udsaldets Glans, men de Motivers Henhed, som ligger til Grund for vores Anstrengelser, og Standhaftighed i vores Pligters Ud-førelse, endogaaa naar, hvad vi gjorde, kunde neppe ses, det vil bestemme Værdien af det menneskelige Liv. Hvilk en forunderlig Udvælgelse af Hoje og Lave vil ikke finde Sted paa den store Session. Vi ere ikke bekjendte med hvad vor egen eller Andres Lod vil blive. Det vil være vel ikke at legge afgjørende Vægt paa det ydre Udsende. „Disse vise Ord,” sagde Prædikanten, „ere Tankerne af en forstandig Mand, og en Kristens Erkendelse. Han, som dor faaledes, dor vel.“

„Disse vise Ord,” sagde Prædikan-ten, „er en Kristens Tanker,” og vi kunde passende tilføje: Tankerne af en Sidste-Dages Hellig. Med dette mener jeg, at denne Filosofi er af saadan Natur, at den meget vel kunde have haft sit Udspring fra en Sidste-Dages

Hellig — en Bekjender af, hvad Verden falder „Mormonismen“; thi „Mormonismen“ indgyder visselig den Sandhed, at vi ikke maa domme Mænd efter „ydre Udspringe,“ ikke tillade os at blændes af den falske Glans, som bedækker det ydre af baade Aandeligt og Timeligt i denne falske Verden. Vi kunne ikke fuldkommen domme en Mands Arbejde efter „ydre Udspringe,“ eller efter, hvad som er sagt og tankt om ham; thi Menneskene ere udsette for at undervurdere det, som i Virkeligheden er bethydningsfuldt, og til at løbprise og op höje det, som i Virkeligheden er bethydningslost og uden Værdi. Mange Ting, som ere skjulte og ikke anerkendte af menneskelig Visdom, er desvagtet af stor Værdi og væsentlig Vigthed.

For over 71 Aar siden gik en ung Mand, som da boede i Udkanten af det vestre New-York, ud i Skoven for at bede til Herren om Lys og Kundskab angaaende hans Sjæls Salighed. Hans Sind var bevæget, angaaende hvilket af de mange kristne Samfund, der var det sande; han ønskede at kjende Vejen, paa hvilken han skulde vandre; han var forvildet af de mange forskellige Sekter — Methodister, Baptister, Presbyterianere, — Alle fremholdt den Paafstand, at være den rette Kirke, men alligevel vare de alle af forskellige Meninger. Efter at have læst hos Apostelen Jakob: „Men dersom Nogen af Eder flettes Bisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham,“ satte han uroffelig Tillid til disse Ord og gik ud i Skoven for at bede til Herren om Bisdom. Dette var om Foraaret 1820, da denne Begivenhed, som paa den Tid var tilsyneladende af ringe Bethydning, fandt Sted. Der var intet pralende i dette; hvilken som helst Dreng kunde have gjort

det samme. Ingen saa ham gaa ud at bede, uden Gud, men denne Begivenhed, omendskjønt „neppe set,“ var af stor Vigthed for hele den menneskelige Familie.

Joseph Smith erklærede, at han neppe havde begyndt at bede, forend han blev overvældet af en Magt, som bandt hans Tunge og truede ham med Tilintetgjørelse. Men han fortsatte med at bede til Gud i sine Tanker, indtil han saa en Lysstotte, som daledede gradvis ned over sig, og sluttelig befandt han sig befriet fra den onde Magt. Pludselig stod to herlige Personer lige overfor ham, den Enne kaldte han ved Navn, pegede paa den Ande, sigende: „Denne er min elskelige Son, hør ham!“ Ligesaa snart Joseph var blevet Herre over sig selv og i Stand til at tale, spurgte han disse to Personer hvilket af de forskellige Samfund, der var det sande; han modtog det Svar, at ingen af dem var det rette, og at deres Predicatione bare Menneskebud, at de droge nær til Herren med deres Mund og ørede ham med Læberne, men deres Hjærter bare langt fra ham. Derefter forlod disse to himmelske Væsener ham.

Dette er Joseph Smiths Vidnesbyrd om den Begivenhed, som fandt Sted, da han kun var fyrtten Aar gammel. Endskjønt han vidste, at dette Sny var guddommeligt, og Tusinder efter ham have ligeledes betragtet Synet som saadan, var det dog kun seet af en ung Dreng, og Verden i Almindelighed spottede og foragtede ham, fordi han bar Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Senere besøgtes Joseph af en Engel, som kaldte sig Moroni, og som forklarede, at han var den sidste af de nephitiske Profeter, der havde levet blandt Nephiterne eller Amerikas Urviaanere. Denne Engels Mission var at vise Joseph nogle gamle Opteg-

nelser, som vare opbevarede og som indeholdt en historisk Beretning om det Folk, der havde beboet det amerikanske Kontinent. Han besøgte ham tre Gange en Nat og berørte Ynglingen om det store Sidste-Dages Værk, som Gud havde til Hensigt at paabegynde. Han fortalte ham om de store Straffedomme, som skulle komme over Nationerne for deres Overtrædelse. Han sagde, at Hedningernes Tid var nær forhaanden, og at Zion skulle opbygges af det samlede Israel — Josephs Efterkommerne til dette Land, og Levningen af Judea til Palæstina — for at bereedes til Frelserens Komme.

Engelen kom til ham om Matten. Ingen saa ham uden Joseph. Dette var hans Vidnesbyrd, og tildels er dette de Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd i Dag.

Bed en anden Lejlighed fortælles der, at et højt Englebesøg var givet til Joseph Smith og Oliver Cowdery, som vare bestjærtigede med at oversætte Mormons Bog. Den 15de Maj 1829 gik de ud i Stoven for at bede om Lys angaaende Væren om Daab i Vand til Syndernes Forladelse, om hvilken de havde læst i Bogen, som de oversatte. Denne Verdom var mere eller mindre kjent. Det er sandt, at nogle Kristne praktiserede Neddypeljens Daab, men ikke til Syndernes Forladelse; Andre benyttede Bestenkelse eller Overoselse, men Handlingen var ikke betragtet som nødvendig til Salighed. Men her fandt disse to Mænd — Joseph og Oliver — Neddypeljens Daab til Syndernes Forladelse omtalt, og de ønskede at blive oplyste om denne vigtige Handling. Joseph erindrede, hvordan Gud havde besvaret hans forrige Begjærlinger, og han besluttede at gaa til den samme Kilde for at erholde Underretning. Medens de to Ynglinger

bade, nedsteg et himmelsk Sendebud og lagde sine Hænder paa deres Hoveder, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det Aaroniske Præstedomme i Messias Navn, hvilket Præstedomme holder Noglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Syndforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sonner efter frembære Offer for Herren i Retfærdighed.“

Dette Sendebud sagde, at hans Navn var Johannes, den samme, som i gamle Dage, medens han var her paa Jorden, kaldtes Johannes den Dober. Han sagde, at han handlede under Bestyrelse af Peter, Jakob og Johannes, der holdt det Melkjedekke Præstedommes Nogler, hvilket Præstedomme vilde i Herrens egen belejlige Tid blive beseglet paa dem.

Fra denne Tid vare disse to unge Mænd Herrens Tjenere, bemyndigede til at prædike Evangeliet og dobe til Syndernes Forladelse, og de vare de eneste Mænd paa Jorden, som havde denne Myndighed. Det var en meget vigtig Begivenhed at give Saliggjorelsens Nogler til Menneskesslægten; men hvem saa, at de vare lagte i disse unge Mænds Hænder, uden dem selv. Sikkertlig, Vigligheden af en Begivenhed beror ikke paa Antallet af dens Bidner.

Bed en anden Lejlighed ordineredes Joseph og Oliver til det Melkjedekke Præstedomme af Peter, Jakob og Johannes. Det gav dem Myndighed til ved Haandspaalæggelse at tildele Menneskene den Helligaand, hvilken oplyser Sjælen og giver Vidnesbyrd om Sandheden af det evige Evangelium. Dog var ikke Verden underrettet om disse himmelske Bæseners Ankomst. Lærommen om Englebesøg var for Kristen-

heden ubekjendt, ikke alene ubekjendt, men ogsaa betragtet som falsk og gudsbespottelig. Menneskene i Almindelighed kunde ikke forstaa, at Gud virkelig vilde aabenbare sig for en saa ringe og uanset Person som Joseph Smith. Verden kunde ikke fatte, at Gud var et personligt, legemligt Væsen, men antog ham at være en Aand, allestedsnærværende.

Men her kom en Dreng, som havde den Driftighed at sige, at Gud vor fælles Fader havde aabenbaret sig — at han var en Person, et legemligt Væsen, ligesom hans Son Jesus Kristus. Det er sandt, at Kristenheden i mange Aar havde læst denne Værdom i den hellige Skrift, hvor der siges med Bestemthed, at Mennesket er skabt i Guds Billede, og at Sonnen er Faderens Afglans og hans udtrykte Billede, men Verden havde forglemt dette. Joseph Smith erklaerede denne store Sandhed, og gjorde saaledes, uagtet han blev bespottet og forfulgt for denne sin Paastand. Det simple Faktum, at han tilhjendegav at have set Gud, var nok til at foraarsage, at Verdens Had og Foragt vendte sig imod ham. Men hvorfor skulle denne Paastand være indbildsf? Kunde det alligevel ikke være muligt, at Joseph Smith var en større Personlighed, end Verden antog ham at være? Hvorledes var det med Fortidens Profeter og med Frelseren selv? Paa samme Maade var de hadede og forfulgte. Apostlene, til hvis Ere store og pragtfulde Kirker nu ere byggede, vare i deres Tid dræbte som Misdaedere og Forbrydere. Datidens Kristne bleve fastede for vilde Dyr, slæbte til Døde, forsæstede, stenede, gjennemhaugede, tjørrede og brændte som Falster i de kæsselige Haver i Rom. Dette var den Behandling, som disse Kristne fik i de Dage, men nu ere de

prisede og ophøjede af deres Drabsmænds Efterkommere, som erklære, at dersom de havde levet i hine Dage, skulde de ikke have forfulgt Profeterne. Men jeg er alligevel ikke sikker paa dette —

I Midten af Tiden kom Jesus Kristus, den største af alle Profeter, Guds enbaerne Son, som havde tilfidelagt sin Hærlighed — hans Stilling var blevet forandret fra en Konges til en Betlers; han vandrede omkring paa denne Jord, og sogte at indprænte paa Menneskenes Sind, hvem han i Virkeligheden var. Hvorledes blev Frelseren modtaget? Hvem hjelte ham? Hvem vidste, hvem han var? Endog Johannes, hans Forløber, hjelte ham ikke til Fulde i Begyndelsen. Det var ingen Straalekrans eller Helgenglorie om hans Hoved, som vi kunne se Kristus afbilledet i vores Dage. De Beviser, som vare givne til Johannes, vare, at de Syge blev helbredede, Djævle udcastede, og Evangeliet prædiket for de Fattige. Nogle faa samlede sig omkring Jesus og anerkjendte ham som Guds Son, men for den store Majoritet af Befolningens betragtedes han blot som Sommermanden Josephs Son. Han var hadet og forfulgt, og til sidst maatte han lide en forsmædelig Død.

Om Verden benyttede denne Fremgangsmaade med Herrens Ejendom i Fortiden, er det da urimeligt, at Folk ogsaa ville behandle Nutidens Profeter paa samme Maade? Om de halshuggede Paulus og forsæstede Peter, hvorsor skulle de ikke ihjelblaas Joseph Smith? Den menneskelige Natur er den samme i alle Tidsalder. En Fisker i fordums Dage vilde Verden ikke anerkjende for en Apostel, og vi kunne heller ikke forvente at Majoriteten af Befolningens i vores Dage ville antage en Landbrugers Son for en Guds Profet.

Man er i Almindelighed tilbøjelig til at dømme efter det „ydre Uldseende,” eller med andre Ord, at vurdere Menneskene efter, hvad de besidder af denne Verdens Gods. Hvad vilde Besvarelsen af følgende Spørgsmål have blevet for to Tusind Aar siden: Hvem er den største Mand i Verden? Augustus Cæsar — den romerste Kejser — vilde Svaret uden Twibl have blevet. Svaret vilde sikkert ikke have blevet: Jesus af Nazareth, og dog, i det Barns Legeme, som var født i en Stald og lagt i en Krybbe, indsluttedes Verdens Frelsers, Guds enbaerne Sons Aaland. Han kom for at frelse den store Kejser, om han vilde frelses. Jesus var uimodsigelig den Største, uagtet han var ringeagtet, forfulgt og sluttelig hængt paa Korsets Træ.

I Dag er det Hele forandret. Mange af dem, som varde de Første, ere blevne de Sidste, og mange af dem, som den Gang varde de Sidste, ere nu blevne de Første. Jesus er nu dyrket af Missioner, medens Augustus’ Bethedenhed er blevne reduceret til den rette Stilling. Beviser ikke dette hvad endnu kunde ske i Fremtiden? Er det ikke muligt, at den kristne Verden i Fremtiden kunde komme til at erkjende, at Joseph Smith stod lige med Paulus, Petrus, Jerentias og de gamle Profeter? Han demonstrerede ved sit Arbejde Beviserne for sin Missions Guddommelighed; han prædikede, profeterede, helbredede de Syge, og tilsidst beseglede Bidnesbyrdet med sit Blod.

„Af deres Frugter skulle I kjende dem.“ Vi maa domme „Mormonismen“ efter dens Principer. Vi maa domme Joseph Smith efter Frugterne af hans Værdomme, ikke efter, hvad Folk sige om ham, ej heller efter hans egne Ufuldkommenheder. Hvem paa staar, at han var fuldkommen? Hvem

paa staar, at Apostlene, som leve paa Jorden i Dag, ere fuldkomne, eller at nogen forkænkelig Person kan være fuldkommen? Mænd kunne være Guds Tjenere og dog have deres Fejler. De gamle Apostle havde deres Ufuldkommenheder.

Peter, den ædle Aaland, fornægtede ved en vis Lejlighed sin Mester; Paulus var en Forfølger, forend han blev en Apostel, og dog lad os lytte til hans højperlige Bidnesbyrd: „Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Lovet, bevaret Troen. Forbrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag.“ Enhver Mand, som har levet i Kjødet, har havt sine Ufuldkommenheder, men disse ere ikke Frugterne, ved hvilke Sandheden og Værdet af hans Mission skal anerkendes eller proves. En Diamant kan være gjemt i Jorden eller bedekket med Stov, den er alligevel en Diamant.

Vi maa ikke efter „ydre Uldseende“ dømme, hvem der er stor, og hvem der er ubethdelig. Dette har Gud beholdt i sin egen Magt. Alle Mennesker ville komme til at staa for Guds Trone og dommes efter, hvad de i Virkeligheden ere, og ikke efter, hvad der er blevne sagt og tænkt om dem. Ikke „Udsalrets Glans“ men „Standhaftigheden af vores Bligters Udførelse“ vil blive den Dags Nettejnor.

Aabenbareren Johannes siger: „Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem givne; og jeg saa deres Sjæle, som varde halshugne for Jesu Bidnesbyrd og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Øhret, ej heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Bande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Kristus de tusiude

Aar. Men de andre Døde blev ikke levende igen, indtil de tusinde Aar fuldendtes." Lad os overveje dette. Konger og Regenter raadne i Forden, medens Marthrerne, de forsulgte og ihjælsløge, regjere med Kristus.

Maa Gud velsigne og hjælpe os til at være ydmige og trofaste. Maa vi have Kjærlighed til vore Medmennesker,

og forlynde Sandheden for dem, saaledes som den er aabenbaret til os, ikke alene i Ord, men i Gjerninger. Lad os aldrig tænke, at vi alene ere Guds Børn, men lad os bede, og sjøge, at Alle maa blive frelste formedelst den udstrakte Magt og Indflydelse, som findes i Jesu Kristi Evangelium. Amen.

Haandspaalæggelse.

Det hellige Princip, som vi kjende under Navn af Haandspaalæggelse, gaar ligesaa langt tilbage i Tiden som Menneskeslagten. Det er velbekjendt for Bibellesere, at Patriarkerne meddelte Velsignelser til deres Børn ved at lægge deres Hænder paa Børnenes Hoveder, hvilke de ved Profetiens Aand velsignede. For Eksempel da Patriarken Jakob paa sit Dodsleje velsignede sine Sonner, skete det ved Haandspaalæggelse. I den gamle Pagts Tid bestikkedes ligeledes Offerdyret paa den store Forsoningsdag ved Haandspaalæggelse. Shndeskylden overdroges ved denne handling paa det stedfortrædende Øfserdhr.

I Kristi og Apostlenes Dage meddeltes Aandens Gaver til de Kristne ved Haandspaalæggelse. Og lad os lægge Mærke til, at kun Apostlene eller de, som havde apostolisk Myndighed, kunde udføre denne handling. Det fremgaar meget tydeligt af Apostlenes Gjærningers 8de Kapitel, hvor der omtales, at Philippus prædikede Evangeliet for Folket i Samaria. Efter at han havde meddelt Apostlene i Jerusalem den glædelige Underretning, at Mange havde anmømt Guds Ord og

vare blevne døbte, rejste Peter og Johannes til Samaria, „hvilke, der de vare komme ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand, (thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herre Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand.“ (Ap. Gj. 8, 14—17.)

Bed Haandspaalæggelse besegles endvidere de forskellige Grader af Præstedommet paa Mænd, som Apostlene fandt værdige dertil. Læs til Eksempel Ap. Gj. 13, 3, hvor der berettes, at Paulus og Barnabas, inden de blevne udsendte til Hedningerne for at forlynde Evangeliet for dem, blevne ordinerede ved Haandspaalæggelse. Endelig læse vi, at Haandspaalæggelse fandt Sted ved Shges Salvelse. Lad os citere Apostelens Ord: „Er Nogen iblandt Eder syg, han skal til sig de Eldste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn. Og Trovens Bon skal frelse den Shge, og Herren skal opresse ham, og har han gjort Shnder, skulle de forlades ham.“ (Jaf. 5, 14—15.) (Se ligeledes Luk. 4, 40. 13, 11—13. Mark. 8, 23—25. Ap. Gj. 9, 17 og

28, 8.) Paa samme Maade administrere de Sidste-Dages Hellige i vore Dage nævnte Ordinanter — ved Haandspaalæggelse.

Bed Haandspaalæggelse meddeles den Dobte den Helligaands Gave. Den Helligaand, som gives de Dobte, er Menighedens Livskraft, den Enkeltes Kraft saavel som Fællesskabets Baand. Uden den Helligaand vilde Jesu Kristi Kirkes Medlemmer sammenlignelsesvisist talt, være døde Lemmer.

De herlige Belsignelser, som gives de Troende ved Haandspaalæggelse, ere praktiske i deres Natur. Den, som med Tro modtager denne Gave, erholder et Bevis paa Sandheden af Kristi Evangelium, hvilket ingen teoretisk Bevisforelse kan tilintetgjøre; thi Alandens Bidnesbyrd i vort Indre er et Faktum. Det er ligesaa tydeligt som Bevidstheden om Tilværelsen. Naar vi se, at Menneskene erholde aandelige Gaver, saa som Gaven at profetere, at tale fremmede Tungemaal, at helbrede de Syge, som have Tro paa Salvelses-Ordinansen, hvilket vi i utallige Tilfælde have set, da kende vi, Kristi Evangelium er Sandhed, trods Alt, hvad Verden kan indvende derimod.

Haandspaalæggelse er et af de Principer, som Verdens mange Kirkesamfund have asskaffet eller forvrængt. Mange sige, at denne Handling er overslodig. Idet Sekterne lære dette, stemple de sig selv som afvegne, og, „hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud. Hvo som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sonnen.“ (2 Joh. 9. V.)

Andre bibeholde Haandspaalæggelse i visse Tilfælde uden at have Alandens Gaver. Enkelte Baptister, til Eksempel, lade de Dobte modtage Haandspaalæggelse og byde dem velkomne i deres Samsfund, men de erkære ikke at give dem nogen Gave, som de ikke forud havde. Andre Kirker lade deres Præstekandidater indvies med mange Frajer og Haandpaalæggelse, men deres Prædikanter nodes til at stole paa deres Lærdom og ikke paa Alandens Gave. Grunden hertil er, at de, som give Haandspaalæggelse, have ingen Myndighed fra Gud.

Haandspaalæggelses-Principet er forordnet af Gud. Kun de, som ere be-myndigede, kunne meddelle den Kraft, som medfølger samme. „Ingen tager sig selv denne Ere (at være Præst), men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var.“ (Hebr. 5, 4.) Dette gjælder for Alle, som skulle udføre noget i Guds Navn, eller paa hans Begne.

Vi ere bekendte med, at vi i Daaben gjør Pagt med Gud, som forpligter os til at adlyde hans Love, uden hvilket Ingen kan se Gud. Ved Haandspaalæggelse stadfæstes Pagten, som den Dobte har gjort med Herren, og den Dobte meddeles ved Haandspaalæggelsen (for den Helligaands Gave) ikke blot Samsfund med de Hellige paa Jorden, men tillige Samsfund med Gud, Kristus og alle Guds Hellige. Lad os aldrig glemme denne Pagt. Lad os daglig soge Kraft hos Gud til at holde hans Bud, saa vi maa naa det herlige Maal, vi trakte efter, Sjælens Frelse i Guds Rige. — Sv. Hærolden.

Den 1ste August 1891.

Raad til Præstedommet.

Raad og Formaninger til det arbejdende Præstedomme ere ofte blevne givne gjennem „Stjernen,” og der kunde maaſte være enkelte Personer, der vilde synes, at det er unodvendigt at gentage forhen givne Raad og Instruktioner. Men naar vi tage i Betragtning, at der stadig foregaa Forandringer i Missionen, at Brodrene, som nu for Eksempl virke i Evangeliets Tjeneste i denne Mission, afloſes, den ene efter den anden, efter at have virket et Par Aars Tid, og erstattes med nye, da kunne vi let se Nødvendigheden af, at vi gjennem „Stjernen” paamind de nye Arbejdere i Bingaarden angaaende deres Embedspligter.

Der forekommer overordentlig sjeldent nogen Misforstaelse angaaende Grænſen af den Myndighed, som Missionærerne have, der virke som Konference-præsidenter, Græns-Forstandere eller omrejſende Eldster under Sidstnævntes Bestyrelſe. Men for at kunne virke paa en gavnlig Maade bør enhver Eldste være nojagtig underrettet om Udstrækningen af og Grænſen for hans Virkefreds og Myndighed. Ved at holde sig for langt indenfor den begrænſede Linje bliver en Person indskrenket og tvungen i sin Virksomhed, og Værkets Fremgang under hans Overopſyn hæmmet. Dersom han paa den anden Side overstrider Grænſerne for sin Bestikkelse, maa han nødvendigvis indsnige sig i en Andens Virkefreds og faaledes gjøre Brud paa Ordensprinciperne. Lovene og Principerne for Kirkens Regjering ere imidlertid saa overordentlig letfattelige, at Misgreb og Misforstaeler ere unodvendige.

Naar en Mand i Jesu Kristi Kirke modtager en Del af det hellige Præstedomme, hvilket bemyndiger ham til at handle i de Kældeſer og Bestikkeler, som vedkomme dette guddommelige Værk, er det, for at kunne virke heri; hans Pligt, flittigt at gjøre sig bekjendt med de Pligter, som særligt ere forbundne med denne Myndighed og Kældeſe. Den samme Regel gælder i Tilfælde, hvor Mogen bliver udvalgt til et særligt Embete. Mangel paa Underretning medfører Udnugtighed til at handle med Bisdom til Velsignelse for Guds hellige Værk; derfor figer Befalingen, given ved ny Åabenbaring: „Lad hver Mand kjende sin Pligt og gjøre den.”

Det er et underliggende Princip, som skulde være som en Ledestjerne for enhver Mand i Henseende til Kirkens Bestyrelſe. Det er en Bejviser, som letfatteligt er given i Åabenbaringerne til Guds Kirke og som indbefattes i alle hans Hænders Gjerninger, hvori blandt de Verdener, som prydte Himmelens ndstrakte Rum. Denne Bejviser er, at i enhver af Kirkens Embeder og Bestillinger den lavere Myndighed ikke styrer og kontrollerer den højere.

Bringende dette Princip til Anvendelse i denne Missions Aſſærer, maa det anses for rigtigt at bestemme en Eldstes Stilling, som præsiderer over en af Kirkens Græne. Han, skulde i enhver Henseende være en Fader for den lille Flø, han er anbetroet at væage over, og hvis Velsard det er hans Pligt med den

største Omhyggelighed at drage Omsorg for. Han skulle virke med Mildhed og Sagtmeldighed, og dog være urokkelig som Klippen, naar der er tale om Refærdighedens Principer. En af hans Hovedpligter er at paase, at Præstedommet og de Hellige opfylde deres Pligter, og ved Guds Besignelse og sine Brødres Hjælp, at udrydde Ugudelighed fra Kirken. Han skulle ogsaa altid erindre den store Ansvarlighed, som hviler paa ham, i Udbredelsen af Evangeliet, og understotte dem, der præsidere over ham. Han bør ogsaa erindre, at alle Sager af Vigtighed, som vedrører Kirken indenfor hans Virkefreds, skulle modtage Kirkens Bisald, da Loven, som er aabenbaret angaaende Fremgangsmaaden i denne Henseende siger, at Alt skal udføres med „almindeligt Bisald.“

Enhver Mand, som indehaver et Embede, er uafhængig i sin Kaldelse og Virksomhed, men under Bestyrelse af en højere Autoritet. Som for Eksempel: En Eldste, der er bestillet til at bestyre en Konference, præsiderer, i Kraft af denne Bestykelse, over de Grene, som findes deri. Men naar en Mand præsiderer over en Grén, folger ikke deraf, at han selv behøver at vaage over de mindste Enkeltheder, som vedrører den. At ville forsøge herpaa vilde endog være en højst uvis Fremgangsmaade. En vis og forstandig Forvalter vil bruge al den Hjælp, han har, paa den nyttigste og bedste Maade og saaledes holde Samfundet i Virksomhed, at det kan være i stadig Velvære og Alandens Liv kan flyde suuligt gjennem hele Organisationen.

Bed Behandling af en Gréns Afsærer fordres almindelig Høflighed og Orden, at, naar en Konferencepræsident er tilstede, Forstanderen da overthyder sig om hans Mening og handler i Overensstemmelse hermed. Det folger ikke deraf, at Konferencepræsidenten skal tage Magten fra Gréns-Forstanderen; denne skal selvfolgelig respekteres i sin Stilling og Kaldelse. Dog skulle det aldrig tabes af Syn, at den højere Stilling er den præsiderende Autoritet. Naturligvis kan der ikke, naar Alle have Herrens Aand til at lede dem, blive nogen Mangel paa Enighed i Følelser og Handlinger, men det er rigtigt, naar en højere Embedsmand er tilstede, for den lavere at indhente hans Mening med Hensyn til at skride frem i Sager, som vedrører Værlets Velvære, selv om ogsaa den, som gør Spørgsmaalet, bliver opfordret til at gaa frem, som Aanden leder ham. Det er ikke i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kirkes Aand og Lære for en Forstander at gaa frem uden det mindste Hensyn til sine tilstedevarende ledende Brødre.

Dette Princip gjælder overalt i hele Organisationen og alle dens Grene. Det har lige Anvendelse i Forholdet mellem Gréns-Forstanderen og Konference-Præsidenten og i næste Led mellem Sidstnævnte og Myndigheden over ham.

En Sag, som ikke bør forglemmes, der gjælder for Alle, uden Hensyn til Aang og Stilling, er, at Præstedommet eller en dermed forbundne Bestykelse ikke er givet nogen Mand for at sætte ham i Stand til at herske over Møgle med despotisk Magt. En haard, bydende og tvingende Aand er i Modstrid med Kristi og Evangeliets Aand. Alle Kaldelser henhørende til Kirken ere hellige og paalagte Mænd, for at de kunne velsigne og ikke for at undertrykke deres Medmennesker. Det er en Kaldelse, som sætter den vije og besejdedne Be- sidder i Stand til at lede Mænd og Kvinder frem paa Lyssets, Kundskabens og

Dydens Bej, saa at de kunne erholde den evige Freds og Frelsес herlige Besigelser.

Guds Værks Interesser forde ogsaa, at en Eldste forbliver i den Virkefreds, han er bleven bestiltet til at virke i, og ikke rejser for at besøge andre Dele af Konferencen uden først at have indhentet Konferencepræsidentens Samtykke. Skulde en Eldste, af hærlege Grunde, ønske at være fraværende fra sin Virkefreds for at besøge andre Dele af Landet udenfor den Konference, han er i foretakke vi, at han spørger herom, gennem hans President, da det er en Selvfolge, at en Konferencepræsident ikke, med den tilbørlige Agtelse for Ordens-Loven, kan udstrække sin Myndighed udenfor sin egen Virkefreds. Denne Orden gjælder ogsaa for Grénene og er lige anvendelig i alle Tilfælde. Samme Princip er i Kraft i Tilfælde, hvor Konferencepræsidenterne ønske at besøge andre Dele af Missionen udenfor deres umiddelbare Virkefredse. Den samme Regel er gjældende for dem, som for de Eldste, der arbejde under dem.

Vi haabe, at disse Betragtninger, vi her have gjort, ville blive opfattede paa den rette Maade. Det er ikke vor Mening at ville beskjære Eldsternes Frihed eller Privilegium til at afgætte nødvendige Besøg udenfor deres respektive Virkefredse, men i saadanne Sager, og forovrigt i enhver Ting, have vi Ret til at forvente, at et tilborligt Hensyn bliver taget til de Ordens-Principer og Love, som ere ubetinget nødvendige ved Udførelsen af alle Kirkens Afsærer. Uden Overholdelse af disse Regler, vil kun Forvirring blive Resultatet. Enhver trofast Eldste har en stor Ansvarlighed paalagt sig, og det er nødvendigt, at han i sin Virksomhed skulde handle i Overensstemmelse med Principer, som bringe Harmoni, thi Herren har sagt: „Mit Hus er ikke et Forvirringshus, men et Ordenshus.“

Uddrag af Korrespondance.

Eldste Edw. Berg skriver fra Bergen, Norge, den 23de Juli: „Jeg modtog for nogle saa Dage siden Underretning om, at min elstede Fader Gunder Eriksen Berg er afgaet ved Doden den 25de Juni i Logan, Utah. Han var født den 27de Maj 1827 i Stjordalen, Norge, annammede Evangeliet den 14de November 1862 i Throndhjem og emigrerede til Utah den 1ste August 1878. Han henvor blidt og roligt, ligesom han var falden i Sovn; men faldt han i Sovn? O, nejl! Han var en trofast Sidste-Dages Hellig — han indgik til Livet; han vaagnede netop da til Livet, hvor han kan virke blandt de Edle og Trofaste indtil Opstandelsens herlige Morgen. O, hvilken Glæde og Tilfredsstillelse for os; naar vi overveje den Lykhalighed, som er i Vente for alle Adams Sonner og Dotre, som have adlydt Jesu Kristi Evangelium og stridt. Troens gode Strid i denne sorte, jordiske Tilværelse og gjort sig værdige til at blive iflædte Udodelighed og evigt Liv, naar Kristus skal regjere blandt sine Trofaste og Udvælgte. Naar jeg tænker over disse herlige Sandheder, stanser mine Baarer over en om og hjærlig Faders Bortgang, og jeg maa udbryde: Alt er vel! Gud har sat os her i denne Provestand for at gjøre os værdige til at modtage det

evige Livs Hærlighed herefter. Maa Herren styrke min aldrende Moder, at hun maa lære at hjælde sig selv og gjøre sig værdig til at møde min Fader, hendes Mand, i Opstandelsen."

Eldste O. N. Stohl skriver fra Uppsala, Sverige, den 27de Juli: „Igaar asholdtes vort Distriktsmøde. Vi havde to offentlige Forsamlinger, og Lokalet var fyldt til Trængsel af opmærksomme Tilhørere. En god Aaland var tilstede, og Flere udtalte deres Tilsredshed med de Lærdomme, som vare blevne fremholdte. Vi havde ligeledes et Møde udelukkende for Kirkens Medlemmer. Præsident Anderson sagde, at han talte disse Sammenkomster blandt de bedste Møder, som han havde bivaanet under sit Ophold i Sverige. Mange oprigtige, sandhedsøgende Mennesker undersøge Evangeliet, og vi have det Haab, at Flere vil i en nær Fremtid forene sig med Kirken og blive behjælpelig med Udbredelsen af Herrens Sag. Siden Konferencen i Stockholm har vi, med faa Undtagelser, besøgt alle de Hellige i denne Grén, og opmuntret dem til at opfylde deres Pligter og leve ifølge Evangeliets Love.“

Præsident L. Dahlquist skriver fra Norrkoping den 14de Juli: „Jeg har nylig besøgt Wingåkers Grén og overværet syv Forsamlinger, af hvilke to vare afholdte hos Fremmede. De fleste af de Hellige i denne Grén vise stor Venlighed overfor Missionærerne. De Fremmede ere ligeledes venlige mod os, men der er ikke Mange, der vil lytte til det Budskab, som vi bringe dem.“

Eldste J. P. Olsen siger i et Brev, dateret Hjorring den 14de Juli, at siden han kom til Danmark har han stiftet Bekjendtskab med mange gode Mennesker, som have lyttet med Opmærksomhed til hans Vidnesbyrd. Han skriver: „Vi have indlemmet fem Personer ved Daab i denne Grén siden den 1ste Juni, og Flere staa ved Daabens Bred. Vort Grénsmøde den 12te dennes var vel besøgt af Hellige, og flere Fremmede vare tilstede. Præsident Mickelsen fra Aalborg og Præsident Christiansen fra Aarhus vare ogsaa nærværende.“

Eldste P. H. Hansen skriver fra Sørs den 28de Juli: „Jeg har nu lejet et Forsamlingslokale i et godt Strog i Slagelse, og Udsigterne for Evangeliets Udbredelse i denne Grén ere temmelig løvende, da Flere tilhyneladende ere interesserede i at høre vores Lærdomme.“

Ankomst.

Eldste Niels P. Larsen fra Pleasant Grove, Utah, ankom hertil den 20de Juli. Han vil fornemmelig virke blandt sine Slægtninge i Aalborg Konference.

Aflossning og Beskikkelse.

Eldste A. P. Anderson løses fra at præsidere over Stockholms Konference, Eldste Ole Olson fra at arbejde i Göteborgs Konference, og

Eldste J. P. Olsen fra at arbejde i Aalborg Konferencen, med Tilladelse at rejse tilbage til deres hjem i Zion. Disse Brødre have trofast virket i deres respektive Birkefredse siden 1889. Vore bedste Ønsker følge dem!

Eldste Fred. Lundberg løses fra at præsidere over Skaane Konference og bestilles til at præsidere over Stockholms Konference.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra Mexiko.

Da vi tænke, at det vil interessere „Stjernen“'s læsere at høre lidt om de Helliges Stilling i Mexiko, hidsætte vi følgende Uddrag af et Brev fra L. A. Wilson til „Deseret News,“ dateret Las Palomas, Mexiko, den 29de Maj 1891:

„Der er næppe nogen Ting her, som minder os om vort Utah-hjem. I Stedet for de vante Bjerge og de dejlige Dale, have vi her uendelige Sletter af rigt Græsland, og kun i det Hjørne ser man af og til nogle Bjergformationer, eller måske rettere Høje. Jordbunden her er meget muldrig, men vi trænge til Vand. Casas Grandes Floden, langs hvis Bredder vi have nedsat os, vil om nogle Aar, naar det nødvendige Arbejde er udført, skaffe os alt Vand, vi behøve, til Overrisling af vore Marker. I Casas Grandes og i Diaz have vi dejlige Kilder, som nogenlunde tilstrækkelig afgiver Vand til vore Marker i den torre Tid. Settlementerne ved Juarez Palomas og Baca Grande have tilstrækkeligt Vand hele Året rundt. Den største Utlighed mellem Utah og Mexiko findes i Klimatet. Her have vi kun to Årstdider, som vi falde den torre og den vaade. Naar vi om Aftenen sidde i den behagelige Skægge og skue ud over Landskabet

uden et Bjerg eller en Blæst Sne i Sigte og læse om Snestorme, føle vi os ganske veltilsredse med Tabet af Snestormene, og Reduceringen af de fire Årstdider til to. Regntiden begynder i Almindelighed i Midten af Juli og varer til midt i Oktober. Selv i denne Periode er Morgenens gjørne klar, men om Eftermiddagen have vi øjende Regn. Undertiden have vi ogsaa Regn flere Dage i Træk. I denne Tid vokser Græsset allevegne i rig Overslod. Kreaturerne gaaude hele Året igennem. Fra Oktober til Januar have vi ofte Regnbøger. Fra Februar til midt i Juli vente vi ikke Regn, og dette er den hedeste Årstdid; alligevel er det ikke overordentligt varmt. Selv naar Solen sender sine Straaler ned over os, er der en vis Kjolighed i Luften, og om Natten kan man godt behøve varme Sengklæder. I Staten Chihuahua bo mange af vort Folk. Der saar og planter man tidlig paa Vinteren; omtrent den første Juni begynder Høsten, og Jordnen er efter færdig til Plantning igjen. Men det største Gode for de Hellige i Mexiko for Nærvarende er John W. Youngs Kæmpeværk at bygge en Jernbane tværs igennem dette Land, som vil sætte os i Forbindelse med de store Kulminer

og Stillehavskysten paa Vestkiden, og med Mexikan Central-Jernbanesystemet mod Øst. Lad mig prove paa at beskrive Lokaliteterne. Hr. Youngs Jernbane begynder ved Deming i New-Mexiko. Derfra og til Grænselinjen mellem de Forenede Stater og Mexiko er 35 Mil, og 4½ Mil syd for Grænsen ligger Las-Palomas, den første Station i Mexiko, der har alle Betingelser for at blive en stor Handels- og Fabriksstad. Diaz er det Settlement, hvor de fleste Sidste-Dages Hellige bo.

Corvalitos er Centrummet i en Mineral-egn, saa overordentlig rig, at man næppe kan forestille sig det. Men af Mangl paa Transportmidler ere Minerne ikke meget bearbejdede. Fra Diaz til Colonia Dublan, tæt ved Casas Grande, hvor de Hellige have en anden stor Koloni, er 60 (engl.) Mil. Fra Dublan gaar Banen ind i Rude de Santa Maria Dalen. Langs hele Linjen til Concepcion, 175 Mil, findes Skove af Tør, Eg, Lon, Aft og Val-nod."

Den amerikanske Indvandringslov.

Om Indholdet af denne nye betydningsfulde Lov, som trædte i Kraft den 1ste April d. A., bringer „Verl. Tid.“ følgende faktiske Oplysninger:

Udelukkede fra Indvandring er ifolge Lovens Art. 1: Aandssvage, Fattige eller Personer, om hvem det kan forudsæs, at de ville falde det offentlige Fattigvæsen til Ærde; Personer, der lide af en modbrydelig, farlig eller smit-som Sygdom; Personer, der ere domte, fordi de have begaaret en grov Forbrydelse, en for vanærende anseet Forbrydelse, eller en Forseelse, hidført af moralisk Slethed; Personer, som ere Poligamister; Personer, hvis Billet eller Overfart er betalt af Andre, eller som ere blevne understøttede af Andre, da de bestemte sig til at udvandre. Blandt sidstnævnte Klasse er der dog en Del Undtagelser. Saaledes er det tilladt Personer, der leve i de Forenede Stater, at lade Slægtninge eller Venner komme til sig, saafremt de ikke høre til de fra Indvandring udelukkede Personklasser, og saafremt der med

Hensyn til dem gaaes frem efter de Forordninger, som Finansministeren (Statskassens Sekretær) udsteder. Ej heller udelukkes ved den nye Indvandringslov Personer, der ere domte for en politisk Forbrydelse, ligeghldig om hin politiske Lovovertrædelse efter Loven i det Land, fra hvilket vedkommende Person kommer, eller efter Domstolens Æjendelse, betegnes som grov Forbrydelse, vanærende Lovovertrædelse, eller Lovovertrædelse begaaret af moralisk Slethed.

I folge Artikel 2 maa ingen Klage angaaende Overtrædelse af Loven af 26de Februar 1885 (i hvilken der er nedlagt Forbud imod at formaa Indvandrere til at komme til de Forenede Stater efter forud indgaaet Kontrakt eller Forpligtelse til et vist Quantum Arbejde), behandles, blive forsigt eller ført til Ende, med mindre den Domstol, som har med disse Sager at gjøre, giver en motiveret Tilladelse dertil.

I folge Artikel 3 agtes det lige med en Overtrædelse af Loven af 26de Fe-

bruar 1885, naar der opfordres til Indvandring, eller naar denne joges fremmet ved Lovster om Beskjæftigelse, fremsat i trykte Annoncer og offentlig gjorte i en udenlandsk Stat. Den, der indvander i Henhold til saadanne Annoncer i de Forenede Stater, skal behandles som Kontraktarbejder og Straffestemmelserne i Loven af 26de Februar 1885 finde i saadanne Tilsælde Anvendelsse. Denne Artikel gjælder dog ikke de amerikanske Staters Indvandringsbureauer, der bekjendtgjør de Betingelser, som de kræve, og de Befugnstigelser, de yde for Indvandring.

I Artikel 4 forbudses det Dampskibsfart. og Transport-Selskaber samt Rhedere at opfordre til Indvandring i de Forenede Stater, direkte eller ved Hjælp af Agenter, skriftlig, ved Hjælp af Piecer eller ved mundtlige Foresætninger. Det er kun tilladt at udstede sædvanlige Forretningsbreve, Circularer, at give Meddelelser, skriftlige eller mundtlige, om Skibenes Fartplaner og Rejsesætningelser. De Selskaber, Rhedere eller Agenter, som overtræde Bestemmelserne i denne Artikel, tiltales og straffes efter Loven af 26de Februar 1885.

I Artikel 5 forsøges Antallet af Undtagelser fra Forbud mod Indvandring for saadanne Personers Bedkommende, der staa under Forpligtelse til at arbejde i de Forenede Stater. Forbudet gjælder ikke Privatsekretærer, Tjenere og Tjenestethende, der kun midlertidig opholde sig i Unionen, ere Udlændinge engagerede af Udlændinge, bosatte i de Forenede Stater; det rammer heller ikke Personer, som arbejde i en industriel Branche, der forudsætter en særlig Dygtighed og Behændighed, og som hidtil ikke er blevet drevet i Forenede Stater. Saadanne Arbejdere rammes ikke af Forbudet, med mindre

man havde funnet erhverve flige Arbejdskræfter i selve Unionen. Forbudet gjælder ej heller for Skuespillere, Kunstmaler, Sangere, Foredragsholdere, Tjenere, der ledsage deres Herstab, og Tjenestethende, Bestillingsmænd ved et Religionssamfund, Personer, som udøve en Virksomhed, der forudsætter en Ekamen eller en Aprobation. Lærere ved Skoler og Seminarier samt Personer, der ledsage Paarørende, som agte at tage Ophold i de Forenede Stater.

I følge Artikel 6 bliver den, der bringer Emigranter, som efter Lovbestemmelserne ere udelukkede fra Indvandring til de Forenede Stater eller den, som yder sin Hjælp derved, idømt en Pengebøde af 1000 Dollars eller Fængselsstraf indtil et År eller begge Straffe.

I følge Artikel 7 oprettedes et Embede som »Superintendent of Immigration«, med en aarlig Lov af 4000 Dollars. Denne Embedsmann staar under Finansministeren, til hvem han aarlig skal indgive Beretning om sin Virksomhed.

Artikel 8 foreskriver, at Førerne og Agenterne for de Damp- og Sejlfærlige, med hvilke fremmede Indvandrere ankomme, forend disse landsættes, til vedkommende Tilsynsautoritet skulle give Oplysning om enhver Indvandrers Navn, Nationalitet, sidste Hjemsted og Bestemmelser. Embedsmanden foranstalter derpaa ombord i Skibet en Undersøgelse; han har ogsaa Lov til midlertidig at fjerne Emigranterne eller at internere dem, indtil der har fundet en grundig Undersøgelse Sted. En saadan Fjernelse fra Skibet er ikke at betragte som Landsættelse. Lægeundersøgelsen foretages af Marinehospitalets Læger. Naar det er nødvendigt, kunne ogsaa andre Læger anvendes dertil. Tilsynsembedsmanden og hans Assisterter have

Næt til at edfæste Indvandrere, til at forlange Beviser for Nettet til Indvandring og til at affige Kjendelsen paa Grundlag af disse Underjogelser. Superintendenten har at drage Omsorg for, at Indvanderne under en saadan Underjogelse, efterat Vedkomnende midlertidig ere fjernede fra Skibet, faa passende Opholdssted og Forplejning. Mod Tilsynsautoriteternes Kjendelse kan der, naar den gaar ud paa et Indvandringsforbud, appelleres til Superintendenten, og dennes Kjendelse kan after revideres af Finansministeren. Indvanderne skulle sættes island paa officielt fastsatte Steder og til fastsatte Tider. Det er Tilsynsautoriteternes og Skibsagenternes Pligt at sørge for, at Landsætningen kan finde Sted paa visse Steder og Tider. Hørselig Krænkelse af eller Skjødeslosheid med Hensyn til denne Forkrist straffes med de i Art. 6 angivne Straffe. Finansministeriet skal udstede Forordninger angaaende Tilsynet med Indvandringen over Grænserne af Kanada, britisk Columbia og Mexiko. Disse Forordninger skulle imidlertid være assattede saaledes, at de ikke lægge Hindringer iveden for Rejsende. I Artikel 10 bestemmes, at alle Indvandrere, som i Modstrid med Bestemmelser i Loven, komme til de Forenede Stater, om muligt straks skulle

jendes tilbage med det Skib, fra hvilket de ere gaaede i Land. Omkostningerne ved deres Ophold i Land og ved deres Tilbagerejse, skulle børes af vedkommende Skibs Rheder. Enhver Skibs-kaptain, Agent, Skibsrheder eller Modtager, der vægrer sig ved atter at tage saadanne Indvandrere ombord, som forsommer at vaage over, at de forblive ombord, som rejser Vandfæligheder mod at bringe dem tilbage til deres Udgangspunkt eller som ikke vil betale Omkostningerne ved deres Underhold ombord, skal straffes for hvert enkelt Tilselde med en Pengebøde af 300 Dollars. Forend denne Bøde er betalt, maa Skibet ikke udklareres fra nogen Havn i de Forenede Stater.

I Artikel 11 bestemmes, at en Indvander, der har omgaaet Lov-bestemmelserne og er kommen i Land, endnu i Lovet af et helt Aar kan tilbagesendes paa den Persons Bekostning, der har foranlediget Indvandringen, eventuelt paa de Forenede Staters Bekostning. Indvandrere, der inden Udløbet af et Aar efter Indvandringen falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde paa Grund af Forhold, der straks have vist sig ved Landsætningen, skulle behandles som lovstridigt indvandrede Personer, og sendes tilbage.

Utah Nyheder.

„Bikuben.“ Det i Salt Lake City udkommende daaft-norske Blad „Bikuben“, er fornødig folgt af A. W. Winberg til P. O. Thomasen, der i flere Aar har været Medarbejder ved Bladet. Han lader nu „Bikuben“ udkomme i det dobbelte Format. Til Lykke!

Professor Anton Pedersen er af Direktionen for Deseret Universitet blevet valgt til Musikinstruktør ved Universitetet for det kommende Skoleaar. Da denne Læreanstalt er den bedste af sit Slags i Klippebjergene, og Professor Pedersen er en af Utahs dygtigste Musikere, kunne vi ned Rette tilfoje: Den rette Mand paa det rette Sted!

Herren kommer.

Mel.: Vestu en broget Folkevimmel.

Vaagn op og hor o' saldne Skarer,
Et herligt Budslab lyder nu;
Fra Himmel Gud sig aabenbarer,
Til Engles Fryd, men Babels Gru.
Se Nattens Mørke nu forsvinder
For Østens lyse Morgenskjær;
En Herrens Hviledag oprinder,
Mens Verden sjælver med sin Hær.

Tænk Ven! Vor Gud vil gjæste Jordén
— Som han fra Vjerget for i Sky —
Paa Tusindarets skjonne Morgen
Han gjæste vil vor Jord påanh.
Vaag dersor Ven, hvor tør Du sove,
Se Lysets Glans, hør Tord'nens Brag,
Staa op, tilbed! Din Gud hejslove
For Herrens store Trængelsdag.

Hør Raabet nu: Din Konge kommer,
Se Banner rejst paa Vjergets Top;
Som Treets Blad forlynder Sommer
Saa se nu Skarer vandre op,
Med Aandens Lys og Troens Lampe
De vente vil den Konge stor;
Og Fjender, som i Bredé stampe,
Hans Harme feje vil fra Jord.

Staa stille, mærk, nu ryster Jordén,
Snart Vierge smelte for hans Blit,
Som Glansen af en Sommermorgen,
For Zion Herrens Lys opgit.
Dens Fjender snart som Aner spredes,
Og Babel styrter om i Grus,
Men Zion for sin Gud beredes,
Han kommer til sit Tempelhus.

P. A. Nielsen.

Indhold.

Tale af Bisshop D. F. Whitney ..	321	Afløsning og Beskifte	331
Haandspaaleggelse	326	Fra Mexiko	332
Red. Anm.:		Den amerikaniske Indvandringslov	333
Raad til Præstedommet	328	Utah Ryheder	335
Uddrag af Korrespondance	330	Herren kommer (Poesi)	336
Unkomst	331		

Kjobenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).